

També per
als radicals
ha arribat...

EL BE NEGRE

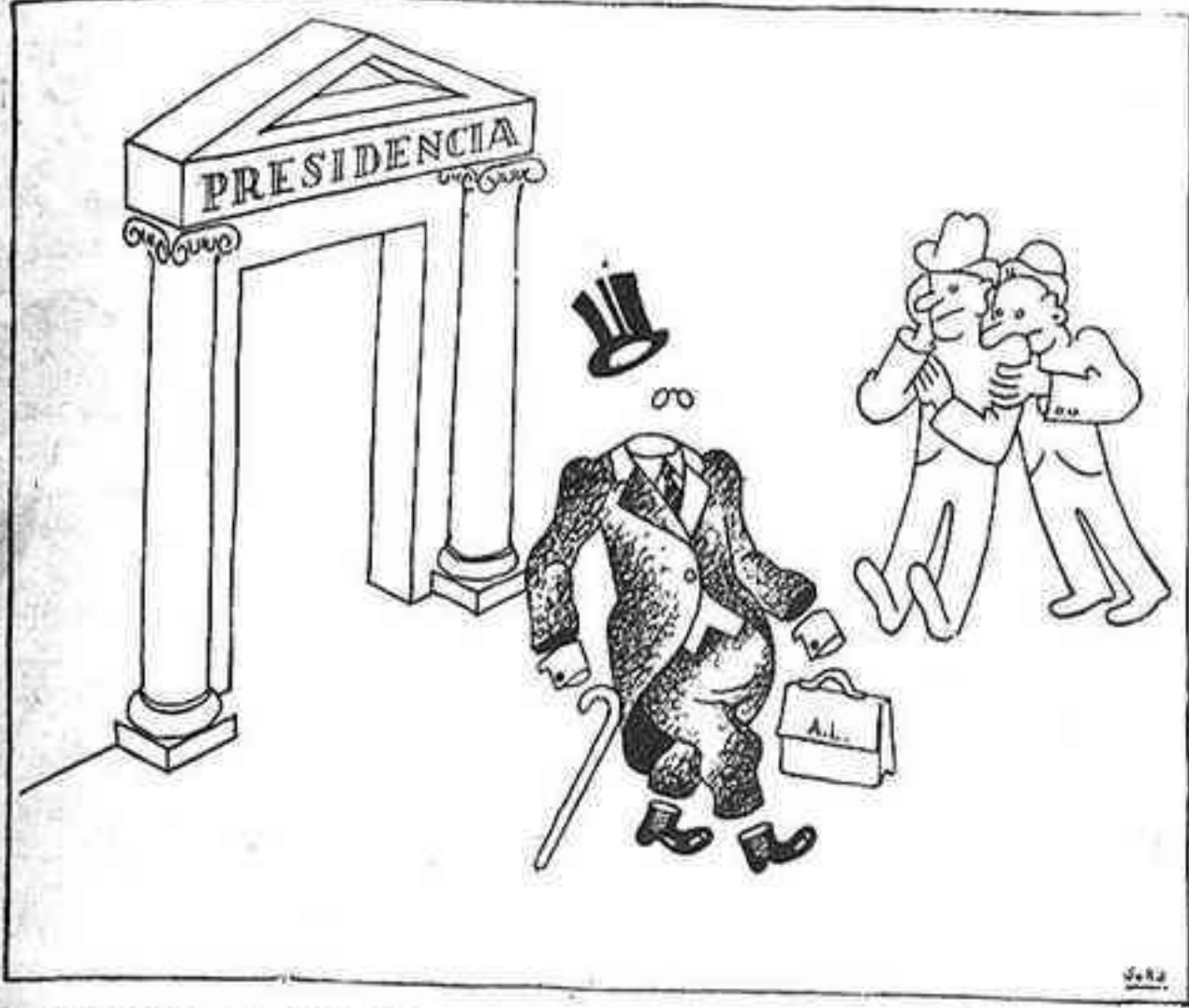
SETMANARI SATÍRIC.

l'època de
les vagues
grasses

Any IV - Núm. 144

Barcelona, 14 de març de 1934

Preu: 20 cèntims

L'HOMME INVISIBLE
— Però si no té cap!...
— ...ni peus!

ELS REGISTRES DOMICILIARIS VERITATS COM TEMPLES

L'honorable associació d'atracsadors, en vista de la incomprendible negligència de les autoritats davant de la cada dia més desvergonyida propaganda de les dretes monàrquiques i feixistes, i volent recollir aquell esperit del 14 d'abril que, ja abans i no cal dir després de la República, sabé encarrilar amb tant d'encert l'Emilià... esperit avui dia tan abandonat per tothom, ha procedit a l'organització de registres domiciliaris amb barreges d'expropiació a casa dels monàrquics notoris.

El debut d'aquesta campanya tingué per escenari, amb l'èxit ja conegut, la torre de l'ex-comte de Sert. Si bé els atracsadors, portats de llur afany patriòtic, es descuidaren de proveir-se de l'auto judicial, en canvi no oblidaren d'endur-se'n l'auto del senyor Sert.

Aquest detall dona la mesura del seu sentit de la realitat, cosa que no deixarà d'ésser apreciada pels tècnics de la Lliga.

Estrangers indesitjables

En una «razzia» que va efectuar ahir la policia pel districte cinquè i alguns bars i cafès del cap d'avall de la Rambla, va detenir un gran nombre d'estrangers indesitjables.

Entre aquests figures Jean-la-Terreur, apatxe parisenc, conegut per la policia de tot el món, i un súbdit manxurià que es fa dir Manuel Brunet i que trafica en assumptes de religió.

Ambdós seran expulsats del territori dintre les vint-i-quatre hores. Ha estat refusada la demanda del manxurià Brunet de que li deixessin fer les quaranta hores.

A LA PLAÇA DE LA UNIVERSITAT
Yo te l'encendré,
el tío, tío, tío;
yo te l'encendré,
el tiosco de paper!

EL GOVERN FA POLÍTICA NETAMENT REPUBLICANA

Els camps de concentració aconseguiran finalment la concentració de les esquerres

Les declaracions del ministre de la Governació, senyor Salazar Alonso, declarant que ja tenia enllestit el projecte de tres o quatre camps de concentració, per tal de poder concentrar-hi el que tingués necessitat d'ésser concentrat, provocaren l'enrenou que tothom sap.

Nosaltres, com tota premsa que sigui gelosa dels compromisos adquirits i dels interessos creats, varem voler obtenir precisions sobre el projecte, per tal de tranquil·litzar els nostres lectors, o bé alarmar-los, ja que ens trobem en estat d'alarma, i gràcies a l'amabilitat d'un militar retirat que té una emissora clandestina i que ens ha promès un tracte de favor, com a molts altres, quan el feixisme hagi triomfat, si no el denunciem, hem pogut obtenir les precisions que desitjàvem.

A la nostra pregunta, feta, naturalment, per ràdio, el senyor Salazar Alonso, amablement, ha contestat per ràdio des del seu despatx del ministeri.

—Atención!... Atención, Radio Clandestina Barcelona! Aquí, Radio Clandestina Gobernación.

—Muy señores míos y de mi mayor consideración. Siento mucho que se hayan mostrado inquietos por el proyecto de campos de concentración, pues no va la cosa para ustedes. Se trata simplemente de un proyecto que ustedes podrán aprovechar cuando gobiernen, ya que en los campos que vamos a establecer el departamento más importante será para los intelectuales. Así es que ustedes no tienen nada que temer. Tranquilícen a Ramiro de Maeztu, García Sanchiz y los otros.

—No se trata, además, de nada inmediato, sino de un proyecto que estará listo cuando ustedes tomarán el poder. Esperando que para entonces seremos objeto de especial consideración cuando nos concentren en ellos, queda de ustedes s. s. s. q. b. s. m.,

SALAZAR ALONSO
Ministro de la Gobernación

Naturalment, com que nosaltres no érem el que es pensava el senyor Salazar Alonso, li contestàrem:

—Pic, pic, tiiu, tiiu, tiiu, tiiu, pic, tiiu, tititiiu, pic, pic-pic.

Perquè cal advertir que la ràdio clandestina del nostre amic, com que té poc temps, encara no parla.

El ministre de la Governació contestà molt amable:

—Ah, perdone. Lo mismo le digo a usted de todas maneras. Salude a su amigo y que no me olvide.

Diu el Ministre d'Agricultura

«Madrid, 11. — M'he entrevistat amb el ministre d'Agricultura. Molt amable per cert. M'ha ofert un canari dient-me que calia protegir la producció nacional. Me l'he fumat.

«Desment categòricament els rumors que els camps de concentració puguin perjudicar les illes, tant si són Canàries com Balears.

«La concentració—ens diu—puede dar pingües beneficios a la agricultura patria. Pero para que, además, dé óptimos resultados, es preciso que sea cultivada en la parte más insular de nuestro territorio. Vamos a fomentar el establecimiento de los campos de concentración como hemos fomentado el de los campos de tabaco o algodon. Es preciso que nuestra agricultura salga del marasmo que la paraliza y nunca como en esta ocasión podrá decirse que los campos están faltos de brazos y que el Gobierno, celoso de sus deberes y consciente de sus más altas atribuciones, va a dárselos, procurando siempre, no hay que decir, evitar rozamientos y conflictos, como el de la rabasa muerta que asola los campos de Cataluña. Para evitarlo, el departamento de Epizootias y los otros similares tienen ya en curso de elaboración los informes correspondientes que han de servir para estructurar los proyectos respectivos. Según me han di-

cho, ya han llevado quinientos pliegos de papel de barba, que inmediatamente serán archivados a causa de su larga conservación.»

El senyor Lerroux també diu

—El proyecto del Gobierno—diiu el senyor Lerroux—es humano y lleno de comprensión para todos. En los campos de concentración irán hoy unos y mañana otros.

«Yo quiero que todos me quieran y que la República sea para todos. Esto es igualdad y esto es democracia, porque si cuando el 12 de abril proclamamos la República porque los republicanos quisimos, si todos son republicanos se podrá cuando se quiera restaurar la monarquía con el beneplácito de todos.

«Nosotros somos republicanos y de izquierda. Siempre lo hemos dicho, ni que decir tiene, y lo repetimos ahora, y esta es la causa del proyecto de los campos de concentración, único modo de conseguir en ellos la concentración de izquierdas, la verdadera, la que nosotros y Gil Robles queremos.

Malestar a les illes

«Palma de Maiorca, 12. — Hi ha un gran malestar pels projectes de camps de concentració que el Govern vol establir a les Balears. S'ha fet una imponent manifestació i s'ha enviat un telegrama de protesta firmat per 5.000 persones.—Corresponsal.»

«Santa Cruz de Tenerife, 11. — Reina un gran malestar por los proyectos de campos de concentración que el Gobierno quiere establecer a las Canarias. Se ha organizado una imponente manifestación y se ha cursado un telegrama de protesta firmado por 5.000 personas.—Corresponsal.»

La resposta del Govern

Madrid, 12. — S'ha cursat el següent telegrama:

«Presidente del Consejo de Ministros a Baleares y Canarias: Proyecto campos concentración es un proyecto. Hay que pensar en el futuro. Esto lo saben las madres que tienen hijas casaderas. Además, que hay que advertir que a los campos de concentración no irán malhechores. No faltaba más.»

Les illes contesten

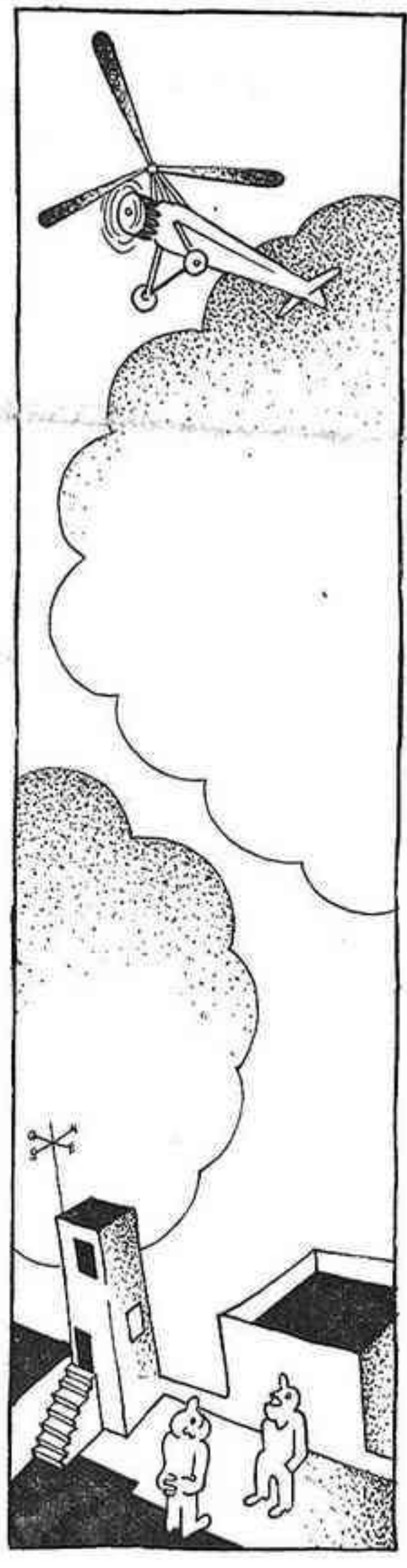
En resposta a l'anterior telegrama, les Balears i les Canàries s'han posat d'acord per enviar la següent energica resposta:

«Baleares y Canarias a Presidente Consejo Ministros. Madrid. — Ah! Firmen el telegrama 10.000 personas.

SERT O NO SERT
— Deuen ésser policies que vénen a fer un registre!

Història Natural

ESPLÈNDID ERROR
— Jo em pensava que la cierva no volava.
— Veuràs, com que el seu pare té tanta influència...

Un homenatge pòstum als senyors Brasó i Nonell

Ara fa dos diumenges, a la Lliga varen voler fer un homenatge als ex-regidors senyors Brasó i Nonell pel bé que havien sabut callar durant la seva actuació al Consistori i en honor de les sofrertes classes dels abocadors de café i dels culs del mateix (café) a que pertanyen els tipus dels homenatjats.

L'àpat va tenir lloc a l'Hotel Majèstic i fou molt brillant. Tant, que poc abans de començar va entrar un groom amb una gran corona de llorer i unes grans llaçades catalanes i la va dipositar davant mateix de la presidència. El dinar, gràcies a la corona, agafà un to més aviat seriós, perquè ningú no sabia a què podia obeir aquell homenatge d'un caràcter més aviat pòstum. Hom l'atribuïa a una finesa del senyor Duran i Ventosa a uns difunts companys de Consistori i els començats i els homenatjats guardaven una actitud de respecte davant del símbol.

Afortunadament, abans del café i dels discursos l'atmosfera s'esvaï. El mateix groom es presentà, féu una reverència i recollí la corona. Hom féu un sospir d'alliberament i els senyors Brasó i Nonell varen ressuscitar.

S'havia tractat simplement d'una equivocació. Era la corona que els periodistes estrangers, que tenen el local social al mateix hotel, anaven a dur a la tomba del President Macià. En rebre la corona, a l'hotel es pensaren que era per algun acte i, com que aquell dia només hi havia aquell homenatge... El mal és que el senyor Macià va rebre una corona usada i que els periodistes estrangers, si volen quedar bé, hauran de tornar-hi.

EL TUSSO NEGRE per al corresponent de «El Debate»

Entre els candidats al nostre Tussó, per damunt dels quals el dit del Destí passava i repasava en la Roda de la Fortuna sense que mai semblés haver-s'hi de deturar, hi havia una gran personalitat del món periodístic que, amb el coll estirat com les ampolles de Maricel Parc, provava i provava de ficar-lo a l'anella del collar sense poder-ho aconseguir mai. Però, afortunadament per a tots, i especialment pels afavorits, cada dia arriba a la fi, i si cada any només hi ha un Sant Martí, cada setmana hi ha un Tussó, que són cinquanta-dos Sants Martins cada any, i un o altre d'ells havia de tocar a l'afavorit d'avui. Però si el Tussó podia ésser un o altre, l'afavorit d'avui havia d'ésser un, i aquest un no és altre que el corresponent de «El Debate» a Barcelona, que, com que no era altre que ell, no podia ésser pres per altre.

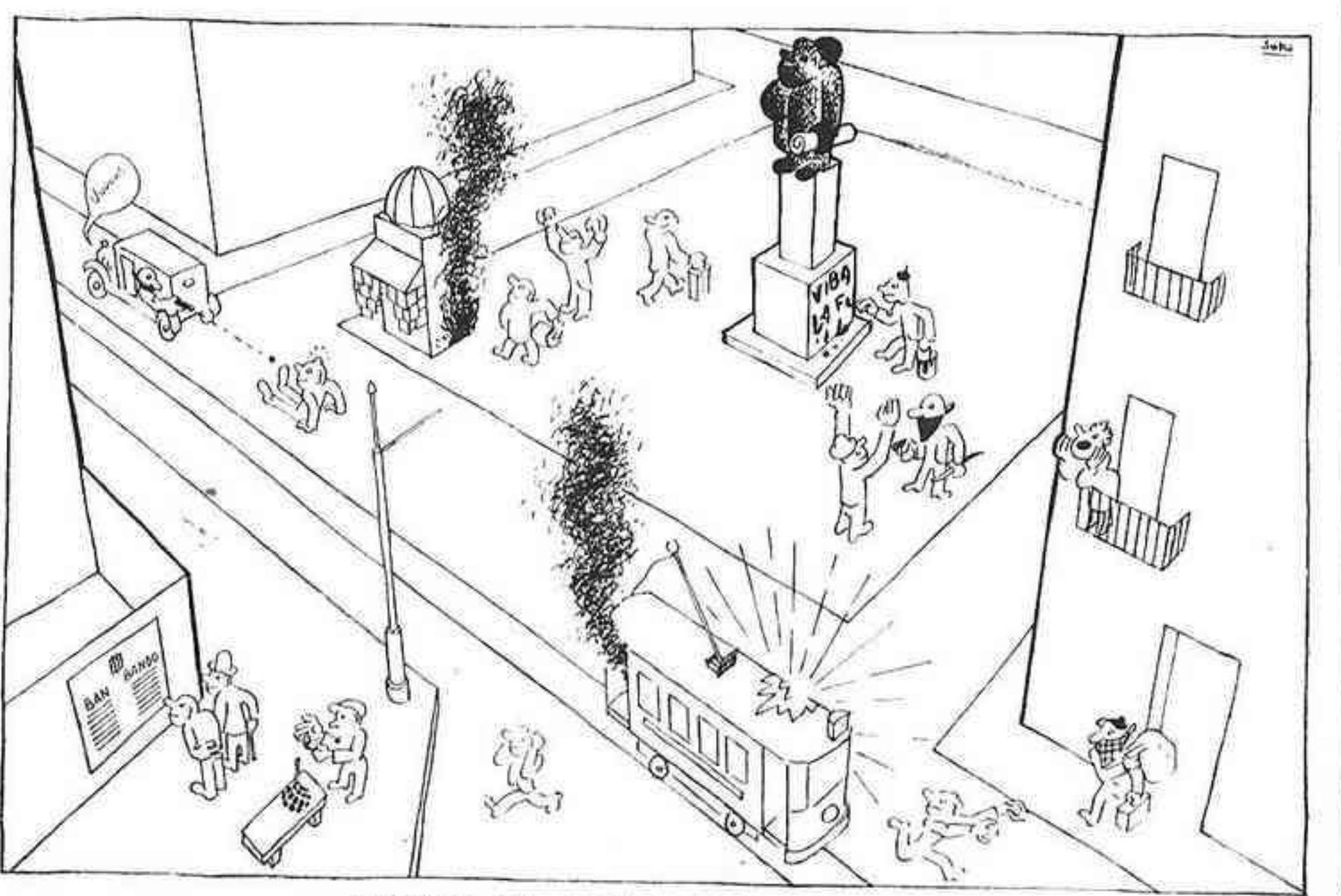
La labor d'aquest laboriós corresponent mai no serà prou coneguda i agraïda. Ell, d'anys i panys ve escrivint unes pàgines viscudes que, en forma de capitols de novella de fulletó destina, en agraïment a la bona vida que es passa a Barcelona, als lectors de Mírcia perquè abandonin el costum de servir-se del Transmiserià com a mètode de locomoció, però que el lector de «El Debate» publica a la pàgina d'amenitats del seu diari per solà i esbargiment de capellans i devotes.

Ell, amb aquell objecte, s'ha passat les nits en blanc assistint als mitings de la F. A. I., de la qual es féu tan amic que quan hi entrava l'ovacionaven i el feien seure a l'estrada, per després, en la soletat de l'alcova, convertir aquelles fantasies de sang i fetge en realitat de pel·lícula i fer-ne les seves espelusants cròniques que, arribades cada dia de Madrid, even devorades ací pels catalanistes de trenta anys de catalanisme de la Lliga Catalana.

Ell, que amb un valor sobrehumà afrontava cada dia els esgarrifosos perills que cada dia anunciava, cada dia més perillosos i més esgarrifosos, que feien impossible la circulació pels carrers, que feien impossible la vida a la ciutat sense que a ell mai li hagués passat res, circulant cada dia pels carrers i visquent d'anys i anys a la ciutat.

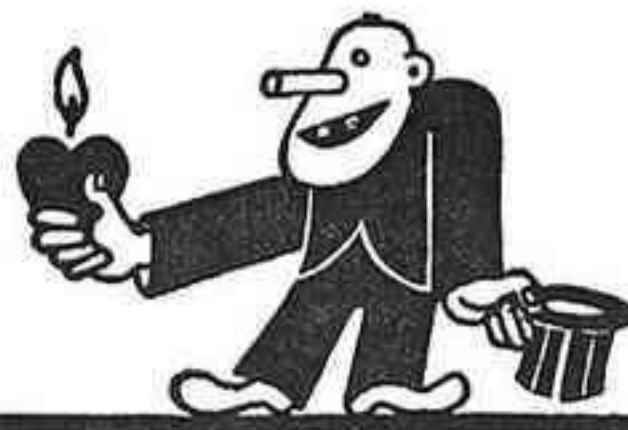
Però tots els horrors de novella francesa sobre Espanya no li havien pas guanyat el Tussó si no hagués sortit de la seva ploma l'Apocalipsi de dissabte. En ell ens preduïu esgarrifaments sense precedent tan bon punt arribi el primer d'abril i quedin traspassats tots els serveis d'ordre públic a la Generalitat. En ell anuncia que tots els policies de carrera abandonaran Catalunya i aquesta quedarà lliurada als escamots, que es trobaran, afegeix, «ayunos de todo conocimiento técnico, sin confidentes, desconocedores de los maleantes habituales, con los ficheros incompletos y desorganizados». Amb els fitxers incomplets i desorganitzats! Ah! I pensar que si la policia de carrera no se'n anés, els fitxers serien complets i organitzats! És horrible pensar que de que siguin incomplets i desorganitzats els fitxers no en té la culpa ningú més que la Generalitat!

Es per això que el Sant Joan de «El Debate» ens anuncia que les botigues installen moderníssims aparells elèctrics d'alarma i que els bancs fan obres per posar taulells blindats en forma d'amfiteatre amb

L'ESTAT D'ALARMA O SELVES QUI PUGUI!

amb el cor a la mà

espilleres per disparar contra els presumptes atacadors que seran, segurament, tots els clients que, pensant-se cobrar amb paper cobriran amb plom, com no es farà més que a Barcelona i Xicagó, i que als carrers les detonacions es confonen perquè no se sap quines són de les bombes i quines dels aparells d'alarma, que s'assagen en mig de l'alarma dels veïnats, que no sabran si fugir alarmats per una bomba o acudir cridats per un aparell d'alarma.

Es davant d'una imaginació semblant, davant la qual H. G. Wells es descobriria i només el Baró de Munchshausen restaria cobert com un Gran d'Espanya, que nosaltres, naturalment, descoberts, posem al seu coll la màxima condecoració del butxisme honorífic.

Guardi-la, porti-la, llueixi-la, que només d'exhibir-la tothom el coneixerà sense necessitat de llegir "El Debate", i farà un bé als lectors, a menys que aquests siguin els catalanistes de la Lliga, que aleshores el llegiran més que mai i acabaran per deixar "La Veu".

I UN BE!

El ministre de Finances de la República, senyor Marraco, s'ha fet soci de Nosaltres Sols!

El doctor Albiñana és molt intel·ligent.

En Royo Vilanova encara és molt més intel·ligent.

L'ase de Buridan era una eminença.

Les companyies d'electricitat han acordat felicitar corporativament el conseller d'Economia i Agricultura de la Generalitat pels seus treballs en favor de la implantació de l'hora d'estiu.

A l'homenatge que projecten els urbans al conseller de Circulació de l'Ajuntament senyor Vachier, s'hi acaben d'adherir amb un entusiasme il·limitat els venedors ambulants i els que tenen paradets als encants.

El senyor Cambó i el senyor Ventosa distreuen els seus ocis gromant-se als caballitos de l'Avinguda Mistral.

L'home invisible del Tivoli ha agafat gelosia del quasi-invisible Carles Sentís de la Generalitat.

Ja fa tres setmanes que no s'ha comès cap atracament en tot Barcelona.

L'autogir del senyor Lacierva també ha acatat la República.

Els diputats de la Lliga al Parlament de Catalunya diuen que no els afalaga gens que el senyor Casanoves els vagi tant al darrera.

La Lliga demana uns governs molt forts. El poble s'estima més que els Molfort's siguin els mitjons.

L'equip nacional de futbol de Portugal serà el que guanyarà el campionat del món.

Aquell forat que feia sis mesos que hi havia al mig del carrer de Cortès, davant del Coliseum, les brigades de l'Ajuntament l'han tapat aquesta mateixa tarda.

Les 50.000 obligacions que emet la Chade, seran repartides gratuïtament entre els votants de la Lliga de les properes eleccions.

L'Ajuntament de Barcelona ha adquirit l'auto fantasma per a substituir el carreró dels gossos.

Diu que a França encara queden sis persones que sembla que no estan complicades en l'afar Staviskey.

El conseller de Governació de la Generalitat, s'ha fet subscriptor de La Veu de Catalunya.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30492

L'OLIBA DE L'AJUNTAMENT

El senyor Ramon Eroles i Surribas, és el primer regidor suplent que figurava en la candidatura de la Coalició que triomfà per majoria. Per tant, la primera vacant coalicionista que es produeixi a l'Ajuntament, l'ha de cobrir aquest senyor...

En realitat, el senyor Eroles està tan ben percatat de la importància del paper que representa i s'ha pres la seva missió amb tant interès, que gairebé cada dia va a donar un tomb per la casa gran, entra a tots els despatxos dels consellers regidors i els pregunta insistentment per la seva salut.

—Ja es troba ben bé, senyor Vachier? No està gens cansat, senyor Massip? Senyor Hurtado, trobo que fa molt mala cara. Etc.

El cert és que el senyor Eroles dona la impressió de desitjar sense voler, és clar — que algun dels consellers es descuidi un dia de respirar i ell pugui passar a ocupar la seva plaça. I com que aquestes visites del senyor Eroles tenen una rara semblança a les que fan els empleats de les funeràries que els diuen olives a les cases que és imminent que algú faci l'ànec, a la plaça de la República ja han rebatejat el senyor Eroles.

Li diuen l'oliba de l'Ajuntament.

ELS TITOLS DE LA VEU

La Veu, quan no té ovelles esgarriades se les esgarria ella. Una nota del regidor delegat d'Assistència Social senyor Granier Barrera en la qual aquest deia que per no causar perjudici als obrers es rebrà els dissabtes de 4 a 9 de la tarda i del vespre, la titulava La dictadura del Proletariat. Una altra notícia que deia que l'Alcalde havia dinat amb els professors de Tolosa i Montpeller recentment condecorats, en deia Xerimola Esquerrana. Tot sigui a honor de l'amistat amb Gil Robles.

PIQUIPONIANA

Les suposades divergències existents entre el cap del partit radical senyor Lerroux i el senyor Martínez Barrio han produït moments de veritable neguit en els rengles de correligionaris.

Com que cadascú s'ha definit en les respectives posicions, fou relativament fàcil, dies ençà, fer un recompte de les respectives forces. Es famós que el subsecretari de la Marina civil senyor Pic i Pon va demostrar la seva adhesió al senyor Lerroux amb aquestes paraules:

—Si es cierto — va dir — que el glorioso partido radical ha de dividirse en dos facciones, yo, desde luego, me voy con los heterodinos.

El cavaller Mucci a la presó, o Mucci pagat no fa bon so.

«LA NOCHE», GENEROSA

El 8 d'aquest mes, La Noche publicava un telegrama que explicava el que segueix:

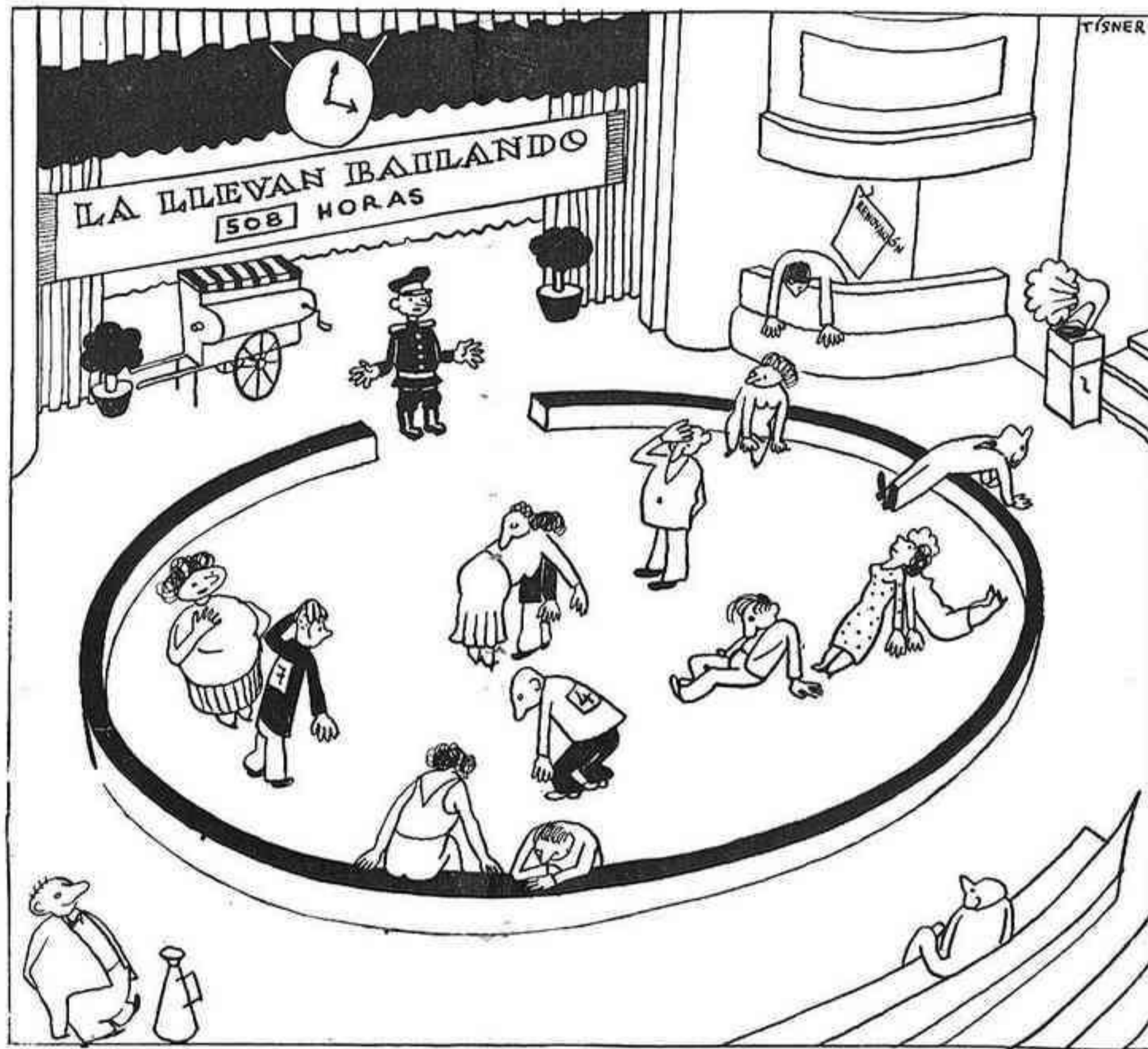
«París, 7. — El conde de Covadonga, ex príncipe de Asturias, sufre actualmente un ataque de gripe, que le obliga a guardar cama desde hace varios días.

Su madre, la ex reina Victoria, y sus hermanas, han estado en la habitación del hotel donde se hospeda el conde de Covadonga, el cual se encuentra asistido por su esposa.

Esta es la primera vez que la ex reina y sus hijas se encuentran con la condesa de Covadonga.»

Es veu que el republicanisme dels nocturns redactors només ha arribat a «dibolar» els títols de rei i de príncep, i no s'ha embolicat amb els altres restants.

El bon cor del senyor Pic els deu haver convençut que ja n'hi havia prou, en nomenar la família ex-real, posar aquest ex només en determinats títols, trobant excessiva expoliació estendre'ls a tots els altres.

—Senyors, el cavaller Mucci s'ha escapat!
—Ara si que la ballarem...

Romanset de l'estat d'alarma

Si el país passa fatigues i penes com mai passades, i els que se'n diuen amics li emplenen de bufetades, de mastegots i pessics ses pobres galtes inflades i els misers igual que els rics li fan les grans bretolades, i atemptats dels més imics, bombes, trets i garrotades, fan que estiguin, grans i xics, amb les anques apretades i diguin, entre xerics:
—A, Senyor, que van mal dades!
Don Alejandro somriu i respon: —Per què amoïnar-me? La qüestió és fer la viu-viu. Declaro l'estat d'alarma.

Don Torcuato diu que està disposat a fer la llesca a tothom, perquè el seu pla és que hi hagi força gresca; que per ell, tot això va per amansir bé la pesca pel gran brètol que vindrà amb un sabre dolç com bresca, saludant així amb la mà a manera versallesca i una faixa portarà al damunt de la ventresca i el règim republicà tirarà a prendre la fresca. Amb la tilla, en Lerroux vol un raget d'aigua del Carme; diu que és el millor consol, després de l'estat d'alarma.

Quan conspira la U. G. T. bo i tocant la mandolina, fent el drope pel carrer cercant, amb paraula fina, un minyó que estigui bé i la prengui per sadrina, de tan bé que fa el paper; i la C. N. T. camina pel matoll i l'esbarzer i es riu del bruc i l'espina com pertoca al pistoler, al que atraca i assassina, que sap que no li convé tenir la pell massa fina; al meu espant es deté i dic, per confortar-me:
—Ara tot anirà bé; estem en estat d'alarma!

No t'espantis, doncs, país, si la Lliga s'exaspera; li ha tocat el doble sis, i d'aquí ve sa fallera de bramant com circumcis que li pispin la cartera; i si allà dalt a París hi ha algun ximple que s'espera que vingui el moment felix de traspasar la frontera, i s'hi gasta molt panis i ja no troba manera de seure perquè el pedris li fa una llaga al darrera, i si aquí Humbert Torres fa propaganda del Gran Karma, dormir tranquil et farà saber que hi ha estat d'alarma.

LA UNICA SOLUCIO PER A LA PREMSA

El Brusi és potser el diari que ha fet més companyia contra l'entrada de nous empleats a les oficines públiques. Un dia, però, el seu director, senyor Burgada, parlava de la situació de la premsa a la nostra ciutat amb el delegat del Treball, senyor Pou, i li deia:

—Desenganyis't, a Barcelona els periòdics només poden viure a base de no pagar als periòdistes i que aquests cobrin de les corporacions públiques, encara que no hi treballin.

Ara comprenem la campanya contra l'entrada de nous empleats en aquestes corporacions. Es veu que El Brusi ja hi té tots els redactors.

EN BRUNET A TERRA SANTA

En Manuel Brunet va sortir dissabte passat cap a Terra Santa. Farà el viatge en conducció ordinària, acompanyat pel Pare Miquel d'Esplugues i un altre frare el nom del qual s'ignora.

No sabem com tornarà en Brunet de l'excursió: si encara més catòlic, o musulmà. O totes dues coses a l'hora. O totes tres.

El que podem assegurar des d'ara, és que tornarà renyit amb el Pare Miquel i amb l'altre frare.

SEMPRE S'EXAGERA

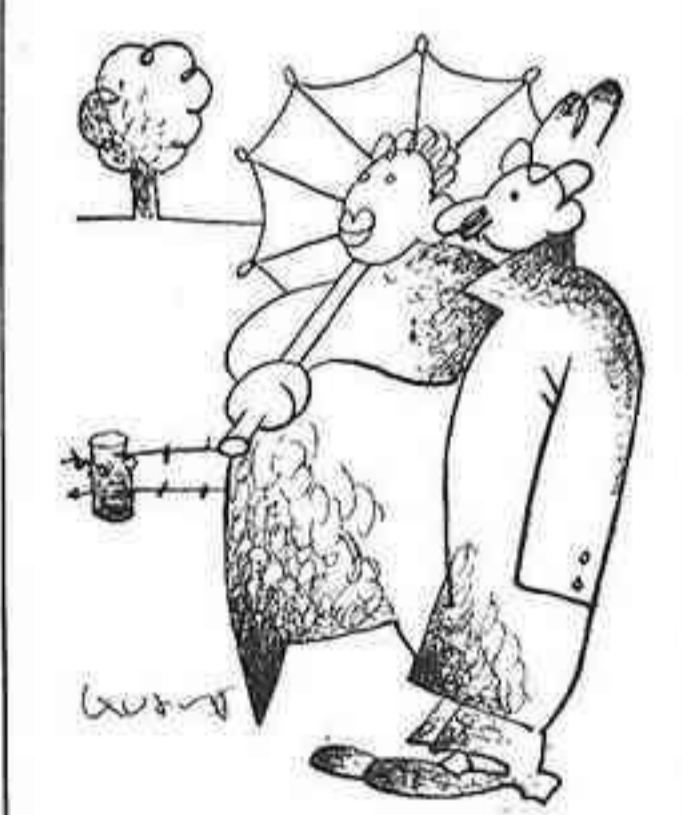
El que la setmana passada deïem del jove doctor Sala i Perchas, va produir el natural rebombori. Més o menys, allò a la Generalitat ja ho sabien fins les rates; però, degut a determinats síndromes (aquest mot l'hem tret de l'Alrededor del mundo), ningú no s'atrevia a pensar-ho en veu alta.

Després, però, d'haver-ho esbombat El Be, la feina fou del jove alienista. Li era tan difícil l'anar a trobar novament els senyors A, B, C, D i E, i explicar-los que no era cert que durant la seva absència ell hagués malparlat dels senyors (adoptem la forma matemàtica per abreviar) BCDE, ACDE, ABCE i ABCD! (La fina perspicàcia del lector ja haurà endevinat que en el primer cas, hom suposa que el jove doctor parlava amb el senyor A; amb B, en el segon; amb C en el tercer i amb el senyor E en el quart.)

Però calia justificar-se, i el doctor Sala i Perchas, que pel que es veu no va curt d'imaginació, engiponava:

—Senyor A: No cal que li digui que tot allò d'El Be és absolutament fals! Altrament, aquest mateix matí m'ha visitat el periodista que va escriure-ho i, plorant, m'ha demanat perdó...

Naturalment, amb aquestes raons el senyor A s'hi feia un tip de riure, i El Be, per no ésser menys, se'l va fer també. Ara que, per no molestar excessivament el jove, ja metge, decidirem no tornar-ne mai més a parlar. Però que mai més...

CAMPS DE CONCENTRACIO

—Vols dir que servirán per alguna cosa?

—Sí: per a fer la concentració d'esquerres.

ELS DIARIS PER DINTRE

Dimarts de la setmana passada, mentre el periodista Duch i Salvat, després d'haver abandonat el seu lloc a la tribuna de la premsa, feia pels passadissos de la Cambra allò que ell amb evident exageració anomena interviu, un seu company va intervenir-li les quartilles. Duch havia escrit:

Los contratos de cultivo. — Se reanuda la discusión de este proyecto de ley. (Entra el ex-consejero de Justicia y Derecho don Pedro Corominas. Andá con bastante di-

ficultad, apoyándose en un bastón. Permanece breves momentos en su escaño.)

El seu col·lega va limitar-se a afegir-hi:

...permanece breves momentos en su escaño y huye como alma que lleva Gil Robles. La gente rie que da gozo.

En efecte. Al dia següent El Diario va publicar en un lloc ben vistat del diari, el que hem anotat més amunt. Hom va dir que Duch no acostuma a repassar els seus originals i que per altra banda els linoquistes i correctors estan acostumats a les seves, diguem-ne gràcies.

Ruè, de La Humanitat, fou encarregat d'advertir a Duch i Salvat del que passava:

—Home, Duch! Potser ho has fet massa fort, avui!

—Vols dir?

—Sí, home. Allò d'en Corominas...

—Què, d'en Corominas?

—Allò d'El rie que da gozo.

Ho havia llegit tres vegades, i encara no podia acabar de creure-s'ho.

—Això és una broma del linoquistista! — deia.

Els reporters parlamentaris, seguint la broma, van acabar per fer-li creure que l'autor del tort havia estat un company de redacció:

—Possiblement l'Aldaz... — insinuaren.

—Voleu dir que en Paquito Aldaz és capaç...?

Amb tot, Duch va quedar-se amb el dubte. La seva rectificació al dia següent era una perla:

Como el párrafo — deia — carecia en absoluto de sentido común, y, además, en modo alguno ninguna persona cuerda, decente y educada puede hacer burla de un diputado que acaba de sufrir una dolencia de cuidado, tanto que se ve en la necesidad de utilizar un bastón para poder andar, nuestros lectores se dieron en seguida cuenta de que algo, extraño había ocurrido, ya que una cosa de tan pésimo gusto sólo la hubiera podido escribir un perfecto idiota o un ser anormal, etc., etc.

En honor a la veritat, hem d'afegir només, que ningú no va dubtar que el paràgraf de referència no fos autèntic. Si es tracta de la prosa típica i característica del xirri reporter parlamentari d'El Diario.

UN AMIC DEL TEATRE

En els bons temps de l'Ajuntament automàtic es presentà al senyor Girald un guàrdia urbà per a demanar-li que el deixés entrar en el rondí de nit, que sembla que era una de les especialitats més descansades del cos. (La més descansada era la de no fer altra cosa que anar a cobrar cada fi de mes.)

El tal urbà aconseguí el que demanava i fou destinat a prestar servei davant un determinat teatre del centre de la ciutat.

Heus ací, però, que al cap d'un mes el mateix urbà feu una nova visita al president de Governació per a demanar-li un altre favor. Resultava que el teatre de referència s'hi representava una comèdia que tenia molt èxit, i ja portava més de quaranta representacions consecutives, i l'urbà anava a demanar modestament que els elements del rondí de nit es tornessin cada vespre a fi i efecte de no haver de veure cada dia la mateixa obra.

S'explica que fins en Girald, que estava acostumat a tot, es va quedar tan sorprès que no va saber què contestar.

LA BORSA LA VIDA

COTIZACIONES	
«Furias Hispánicas»	9
«Feras do Carmona»	0
Spirit of Humbert Torres	120
Chade-Horn	3'20
Lliga	3'10
Lligassa	2'10
Lligeta	0'95
Viatges Brunet	33'

«Furias Hispánicas», que feia anys que no donaven senyals de vida, s'han revifat, a Madrid, davant una possible competència de «Feras do Carmona». Holanda i Alemanya també han tancat a 9.

Viatges Brunet ha cobert la inscripció per la primera excursió a Terra Santa. Mossèn Brunet i dos frares més ja han sortit cap al lloc de les operacions.

Lliga, Lligassa i Lligeta segueixen fent l'obstrucció metòdica a l'Estatut amb escassa fortuna i una cotització molt tronada. Sembla que Gil Robles els farà un descompte extraordinari.

EL DOLOR

NO FA cap estrall als qui, per sàvia precaució, tenen a casa UN FLASCÓ DE

CEREBRINO MANDRI
ESPECIALIZADO NACIONAL

L'OBLIGACIO, GAIREBE HA HA PRESCRIT

El senyor Gómez, generalíssim dels ordenances generalitaris, és un senyor molt imposit de la importància del seu càrrec de conserge, una de les prerrogatives del qual és l'exempció de parlar en català.

Fa tants anys que Gómez resideix a Catalunya, sense que mai se li hagi ocorregut el dir un sol mot en català, que subordinats, funcionaris i àdhuc els propis consellers, li parlen sense cap dificultat en castellà.

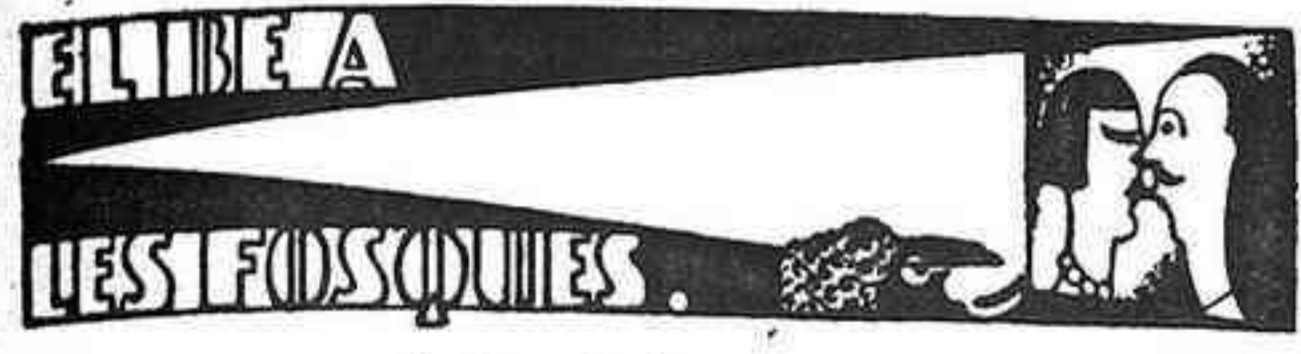
Fins ara l'únic que se n'ha exclamat ha estat el senyor Comorera.

—A aquest senyor se li haurà de comunicar — deia dies ençà el Conseller —, que ja és hora que comenci a aprendre el català!

NO TOSSIU
Preneu **Pastilles KLAM**
Tres rals caps
La primera us convencerà

contra repredats pomada **UEL**

LA REGLA SUSPESA
tornarà ràpidament i sense perill amb PERLES "FEMI"
Vertadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudici a la salut. De venda en farmàcies i centres d'especifics. Es tracta per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al concessionari BASTARD, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA

Feia temps que no havíem vist un film tan ambiciós com Reina el amor.

Altrament, però, el públic no hi va pas a veure-ho. Però això no ens aconsola gens.

COLISEUM REINA EL AMOR. Comèdia espiritual moderna i espectacular. La reina de la parella triomfadora. CLAUETTE COLBERT. FREDERIC MARCH.

NO DEIXEU DE VEURE'LS AVUI MATEIX

Si parlem amb un d'aquests reporters fotogràfics que diuen a les personalitats si volen fer el favor i després els donen un milió de gràcies perquè els han permès de guanyar-se deu pessetes al Dia Gráfico o a La Vanguardia, us diran que L'Home Invisible és joc de poques taules perquè tot és qüestió de trucs i de sobreimpresió.

CAPITOL TRIUMF DE FRITZ LANG. El Testament del Mabuse. UN FILM DE FRITZ LANG ASISTIT PER RENÉ STI. CON JIM GÉRALD RENÉ FERTÉ MONIQUE ROLAD.

I que hi hagi o no hi hagi al món homes invisibles tot és cosa de començar. Només cal recordar els anys que feia que tothom sabia que allò del serpent de mar era una bòfia i ara se'n pesquen cada dos per tres i aviat en trobarem a la Boqueria.

Generalment quan hom veu un d'aquests films fantàstics, si no s'hi vol encaparrar ha d'ajudar el director a deixar-se entabanar per aquells maquilatges que la secció de publicitat de les cases diu que són meravellosos, realístics, formidables i altres coses per l'estil.

PUBLIC CINEMA. Passatge de Gràcia, núm. 37. Tel·l. núm. 79681. Semblis contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12. Localitat única: seient i pesseta. Notícies Reportajes. Documentals "FO".

El film no segueix la novella, encara que n'agafa, molt ben agafada, la idea. A la novella de Wells hi ha un vagabund pintoresc que l'home invisible obliga a servir-li de criat i que li fuig amb els diners i els llibres.

TEATRE GOYA. Continua amb èxit formidable la gran producció COLUMBIA. LA LOCURA DEL DÓLAR. Interpretada per Walter Huston i dirigida per Frank Capra. Distribuïda per CIFESA.

Al Catalunya, en canvi, hi hem vist una producció nacional, i dient això ja no hauríem de dir res més. Però no ens en volem estar, si més no, en bé del mateix film, que, almenys, té una bona fotografia.

Es tracta d'una bruixa gallega que ha resolt el problema de la tracta de blanques fent creure a les blanques que el pare de la criatura és el dimoni i després fent-les-hi veure negres. Per aconseguir-ho emprà els darrers mètodes d'anestèsia total i cobra com els operadors més acreditats.

Cantando se muere el día y asoma la Luna llena. Solita contigo iría a bailar a la verbenas.

PODER GLORIA. SPENCER TRACY COLLEEN MOORE. EXIT AL FANTASIO. FILM PRESENTAT EN SESSIÓ MIRADOR.

URQUINAONA UN DOBLE PROGRAMA SENSE COMPETÈNCIA. Belleza a la venta. El abuelo de la criatura. LAUREL i HARDY.

Però per la revetlla de Sant Joan la lluna encara està en quart creixent. Es veu que l'autor es pensava que es tractava de la de Sant Pere.

Ah! Alalà és un film produït per una companyia d'assegurances. Es veu que els autors s'han volgut assegurar el negoci, si no l'èxit. Ara, que si no té èxit, els que no es sentiran gaire segurs seran els assegurats.

No sabem si la il·lusió ve per mar o bé per terra. El que podem assegurar és que després del film Por el mar viene la ilusió que ens han donat al Fantàstic, se'n torna, pel mitjà més ràpid i que surti primer.

Tornem a veure en aquest film aquell hombre más guapo del mundo que aquell sapastre de M. de Miguel ens va encolomar amb La Inhumana i altres films.

Voleu saber per què de vegades els periodistes no sirguen prou dret? Aneu al Metropol a veure El Dedo Acusador, anomenat així pel dit d'un lleter que «marca» un reporter al qual els gangsters després «fan el paquet».

Si heu seguit el consell que us hem donat en el paràgraf anterior, veureu que els periodistes són mal pagats i mal tractats, i que aleshores, quan poden, s'aprofiten com qualsevol oficial criminalista, amb la sola diferència que als oficials criminalistes els augmenten el sou i als periodistes venals com el d'El Dedo Acusador els pelen els gangsters perquè es pensen que, pel preu que paguen, no compleixen prou bé.

Un film així, projectat en un barri de grans burgesos, podria fer concebre les més falagueres esperances als periodistes, si no fos que en el film l'amo del diari, en comptes d'augmentar-li el sou, li fa un bon entreteniment.

Es veu que quan Anny Ondra va decidir que havia d'èsser estrella de cinema va armar tal entrenou que encara no l'ha pogut calmar ara que ja n'és. En La Hija del Regimiento, que també projecten al Metropol, ens té una altra sèrie d'atacs, i si no s'acabés el film no sabem pas on aniria a parar.

En El Testament del Dr. Mabuse, que es projecta al Capitol, Fritz Long es veu que, cansat que la policia no acabí amb els atracaments, ha pensat que potser tot plegat podria ésser una empresa que podria dir-se «Successors del Dr. Mabuse», i així ens ho explica.

El Dr. Mabuse és boig i no sap el que es fa, i tot no sabem el que es fa, fa testament, en el qual, no podent deixar res més, deixa una col·lecció de receptes per fer crims variats. En el film en veiem

20 llibres selectes que s'ofereixen als lectors de 'El Be Negro'.

CLÍNICA GALLEGO. 18, NOU DE LA RAMBLA, 18. Vies Urinàries. Avariosi - Matriu - Blenorragia - Tractaments moderns - Impotència - Diatèrmia - Alta freqüència - Raig A - Anàlisis clínics - Sang - Orina. Laborables: de 10 a 1 i 6 a 9. Festius: de 10 a 1.

una que recomana, per robar una joieria, tancar les portes de ferro i posar-hi un rètol que digui: «Tancat per inventari». Els personatges del film i algun crític ho troben genial. Que diuen dir ara del robatori a la torre de l'ex-comte de Sert? Potser que el lladre és el Dr. Mabuse o el seu successor. O potser, si tan genial és la cosa, Fritz Lang mateix en persona.

Fritz Lang és un director que ha tingut sort. Va començar quan es creia que tot l'alemany era cosa genial, i un cop declarat geni ja va poder posar-se a dormir. El bo del cas és, però, que quan va fer un film com M, que és el millor que ha produït, ningú no en va fer cap cas. I és que no hi havia filosofia, i en els films de Fritz Lang sembla que el més apreciat siguin les filosofies estil Metròpolis i no pas el que és realment cinema.

En el Testament també n'hi ha de filosofies. Per tant, el millor del film és la part de la lluita entre lladres i serenos.

Aquelles tres noies a les quals, especialment a l'Urquinaona, hem vist passar tantes coses en altres films, en Belleza a la Venta es tornen a posar a la consideració de l'espectador perquè aquest digui si no és ben desgraciat el destí de les noies desgraciades i vegin, com sempre, que no totes ho han d'ésser, perquè si no no tindria cap gràcia i més aviat resultaria trist, i fan que una d'elles acabi bé.

Després d'aquest film, que és, si més no, agradable, Stan Laurel i Oliver Hardy, que es veu que treballen com uns lladres barcelonins, ens presenten a l'Urquinaona el Abuelo de la Criatura. En realitat no ens el presenten fins al final, perquè tot el film està destinat a cercar-lo, i la recerca té gràcia perquè Stan i Oliver fan una mica menys de coses que en altres films, però les fan bé, i a més perquè hi ha una nena que explica contes i que és una delícia. Si l'avi de la criatura ho veiés, li cauria la baba. Però quan els explica no hi és perquè el film no s'ha acabat encara. Mentrestant cal la baba als avis, àvies, papàs, mamàs, tietes i tietes del públic. I ja és alguna cosa.

Acabem de referir-nos a les actrius que, pel sol fet d'ésser la primera figura de les respectives companyies, es reserven papers que no els pertocuen, ja sia pel tipus, ja sia per l'edat.

En la Rivera-De Rosas no ha obregut tal cosa, i això és ja un encert inicial. Fa de Mademoiselle la senyora Milagros de la Vega. El seu treball no és excepcional, però sí força acceptable.

Acabem de referir-nos a les actrius que, pel sol fet d'ésser la primera figura de les respectives companyies, es reserven papers que no els pertocuen, ja sia pel tipus, ja sia per l'edat.

En una obra, adaptada d'una novella de Balzac, que es titula La bossa i que ha estat represa darrerament, el senyor Lluís Masriera, autor i director, interpreta un paper de galan jove, mentre que el jove Ramon Sugranyes de Franch, que faria un bon galan, es veu obligat a desempenyar un paper d'ancià.

STAMBUL = Dancing. ESTIL GRAN CASINO. Avinguda Francesc Layret, 106. De 11 de la nit a la matinada. Tots els dies, triomf clamorós de VALERIA ELLASKAIA (Primera ballarina de l'Òpera de París). MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA.

MOLT IBEE! Illustration of a man in a car.

Hi ha queixes... Si, senyors. Les queixes, aquesta vegada, són d'un amic excel·lent que en els nostres comentaris sobre El sexo débil hi ha volgut trobar una rebentada de l'obra.

Nosaltres rebentàvem la interpretació; no la comèdia. És lamentable que a aqueix amic li hagués agradat la manera com la companyia Rivera-De Rosas destruga la producció famosa d'en Bourdet.

A propòsit de les representacions d'El sexo débil al Barcelona, obra en la qual contrasta el luxe de l'Ida Delmás, que sembla una sacerdotessa a punt de dir una missa de pontifical, amb el vestir pobre dels altres personatges, volem reportar ací una frase pronunciada per la muller d'un periodista.

Esperem que el senyor Masriera munti per Nadal els Pastorets. Ho esperem per veure'l de Niño Jesús. I per a veure algun net seu — si en té —, de Sant Josep.

TEATRE POLIORAMA. Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773. Avui, nit i demà, tarda i nit, sorollós èxit de: LOS NIÑOS SEVILLANOS. Divendres, tarda, reposició de: Juanito Arroyo se casa. Dissabte, nit i diumenge tarda i nit: Los niños sevillanos. Companyia de Comèdies: HERRERO-SOTO.

Perquè no es produeixin confusions, comencem per declarar solennement, en disposar-nos a parlar de la comèdia Mademoiselle, estrenada el diumenge al Barcelona, que és una magnífica comèdia — una magnífica comèdia de boulevard.

Una casa on regna el desordre en tots sentits — un desordre sense maldat, sense cinisme — i on la filla, consagrada al golf, al pòker, a la dansa, als cocktails i sobretot al flirt, s'adona un bon dia que, tot jugant jugant, està a punt de tenir una criatura.

Vàrem mirar abans d'ahir els cartells del Nou i restàrem sorpresos. —Dilluns, i no hi ha Doloresa?— ens diguerem. La cosa era per a estranyar-se.

Al Poliorama tenim drama «sacro» amb no recordem quantes dotzenes d'estampes i quadros. Es tracta de la llegenda de Ben-Hur portada a l'escena. El príncep Azael és el galan Granada.

Casualitat? Serà, si voleu, casual, però la veritat és que el dissabte darrer, mentre es representava Misteri de Dolor, de l'Adrià Gual, al C.A.D.C.I., va ploure.

Boxa Olympia. Avui, a les 10:15 nit, vetllada extraordinària FROG-ARENAS. MARTIN-MESTRES HORAS-IRASTORZA. JOSEP WILLIAM GIRONÈS-BROOCKS. General: 3 pessetes.

A propòsit d'en Sugranyes de Franch. —Està de sort, en Masriera! — observava un jove concorrent del Studium —. A ben segur que ningú més, sinó a ell, li ha sorrit un Sugranyes de Franch. Ja ho pot ben dir, jove!

Hollywood Bar-Dancing. Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033. Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitiu). COLOSSAL EXIT DE LA Demon's Jazz ORQUESTRA COMPLETA. Grans atraccions a la pista.

Per què d'una segona tiple del Còmic, andalusa i bruna, d'ulls negres, diuen les seves companyes que va camí d'esdevenir Condessa?

L'òpera La embajada en peligró ha estat ja estrenada. Nanc! Nanc! Nanc! Podem ja tocar les campanes. Millor dit: les poden tocar els autors. Tenen, per fi, l'ambaixada fora de perill.

A l'Escola Catalana d'Art Dramàtic hi ha enrenou. Assaguen que se'n va en Gual i hi ingressa el Millàs de la ratlleta. Al revés del que molts puguin suposar, no ens sembla lògic el primer i trobem molt bé el segon. No ens ha de semblar lògic que en Gual deixi l'Escola sense haver après d'escriure. Per altra banda, cal que hi vagi en Millàs ratlleta Raurell. Cal que hi vagi precisament per la mateixa raó que en Gual hi deu restar. Per aprendre a escriure. De més a més, hi podria ensenyar a fer tots els papers de l'auca. Hi té la mà trencada.

BOXA OLYMPIA. Avui, a les 10:15 nit, vetllada extraordinària FROG-ARENAS. MARTIN-MESTRES HORAS-IRASTORZA. JOSEP WILLIAM GIRONÈS-BROOCKS. General: 3 pessetes.

A un poble castellà més ensoport que una ostra, on cau un sol de justícia i on només canten les cigales, arriba un dia en Pius Daví i comença a explicar meravelles. Com que s'explica tan bé — parla en castellà i en vers — les dones es tornen boges per ell. Sobre tot la Maria Vila, que és casada, i l'Elia Romero, que només té setze anys. Aquesta el petoneja estant despert; aquella, mentre dorm.

Compreneu ara per què Bartomeu Soler ha titulat la seva comèdia — perquè això és una comèdia — Algú en la aldeia? L'obra va fer, el dia de l'estrena, molta fortuna, tot i els seus ripis i el seu dramatismes excessivament contingut i amatagat. Però l'endemà no hi havia a Roma gairebé ningú. I l'endemà passat tampoc. —Una obra tan honrada! — feia un espectador. —Un autor tan honrat! — deia un altre.

Uns personatges tan honrats — observava un tercer. Un quart espectador — quart i potser darrer — no pogué menys que intervenir, amb aquella observació clàssica: —Per què no els fan caixers?

PETRONIO. El millor cigar havà. Crema Imperials 42'50 1'70. Nacionals 40' 1'60. Perfectos 37'50 1'50. Petit Cetros. 37'50 1'50. Petit Coronas 35' 1'40. Brevets a la conserva 67'50 1'35. Regalies 30' 1'20. Paneteles 23'75 0'95. Reines 20' 0'80. Petits Bouquets 20' 0'80. (Preus inclús timbre)

assistentia que en la del dissabte anterior. —A causa de l'obra — diuen. Us heu equivocat, doncs. L'augment de públic el donaren molts transients de la Rambla, que es refugiaren al C.A.D.C.I. per no mullar-se. Els pobres hi sortiren perdent. Veure una obra d'en Gual! I per la Nicolau... Allò era un xàfec, i no la pluja menuda del defora!

Cent mil persones, segons els comunicats d'empresa del Còmic, han desfilat fins ara per aquell teatre per tal de veure La camisa de la Carbajal, ai!, de la Pompadour. Només cent mil? Fem aquesta pregunta perquè ens sembla que haurien d'ésser molt més. No afirma l'Evangeli que el nombre d'estults és infinit?

Frontón Novedades. Cortis Catalanes, 638. Tots els dies tarda i nit grans partides i quinielas pels asos de la pala.

A l'Escola Catalana d'Art Dramàtic hi ha enrenou. Assaguen que se'n va en Gual i hi ingressa el Millàs de la ratlleta. Al revés del que molts puguin suposar, no ens sembla lògic el primer i trobem molt bé el segon. No ens ha de semblar lògic que en Gual deixi l'Escola sense haver après d'escriure. Per altra banda, cal que hi vagi en Millàs ratlleta Raurell. Cal que hi vagi precisament per la mateixa raó que en Gual hi deu restar. Per aprendre a escriure. De més a més, hi podria ensenyar a fer tots els papers de l'auca. Hi té la mà trencada.

A un poble castellà més ensoport que una ostra, on cau un sol de justícia i on només canten les cigales, arriba un dia en Pius Daví i comença a explicar meravelles. Com que s'explica tan bé — parla en castellà i en vers — les dones es tornen boges per ell. Sobre tot la Maria Vila, que és casada, i l'Elia Romero, que només té setze anys. Aquesta el petoneja estant despert; aquella, mentre dorm.

Compreneu ara per què Bartomeu Soler ha titulat la seva comèdia — perquè això és una comèdia — Algú en la aldeia? L'obra va fer, el dia de l'estrena, molta fortuna, tot i els seus ripis i el seu dramatismes excessivament contingut i amatagat. Però l'endemà no hi havia a Roma gairebé ningú. I l'endemà passat tampoc. —Una obra tan honrada! — feia un espectador. —Un autor tan honrat! — deia un altre.

Uns personatges tan honrats — observava un tercer. Un quart espectador — quart i potser darrer — no pogué menys que intervenir, amb aquella observació clàssica: —Per què no els fan caixers?

PETRONIO. El millor cigar havà. Crema Imperials 42'50 1'70. Nacionals 40' 1'60. Perfectos 37'50 1'50. Petit Cetros. 37'50 1'50. Petit Coronas 35' 1'40. Brevets a la conserva 67'50 1'35. Regalies 30' 1'20. Paneteles 23'75 0'95. Reines 20' 0'80. Petits Bouquets 20' 0'80. (Preus inclús timbre)

Uns personatges tan honrats — observava un tercer. Un quart espectador — quart i potser darrer — no pogué menys que intervenir, amb aquella observació clàssica: —Per què no els fan caixers?

Uns personatges tan honrats — observava un tercer. Un quart espectador — quart i potser darrer — no pogué menys que intervenir, amb aquella observació clàssica: —Per què no els fan caixers?

Uns personatges tan honrats — observava un tercer. Un quart espectador — quart i potser darrer — no pogué menys que intervenir, amb aquella observació clàssica: —Per què no els fan caixers?

PETRONIO. El millor cigar havà. Crema Imperials 42'50 1'70. Nacionals 40' 1'60. Perfectos 37'50 1'50. Petit Cetros. 37'50 1'50. Petit Coronas 35' 1'40. Brevets a la conserva 67'50 1'35. Regalies 30' 1'20. Paneteles 23'75 0'95. Reines 20' 0'80. Petits Bouquets 20' 0'80. (Preus inclús timbre)

